

Een lofzang over het werk van de Heilige Geest

Lezen: Psalm 46 en Handelingen 2:37-47

Tekst: Psalm 46: 5 en 6

Zingen:

Psalm 48:1

Psalm 104:15

Psalm 46:2,3

Psalm 1:2

Psalm 36:2

Geliefde gemeente, de profeet Ezechiël heeft eens een heel troostvol gezicht gekregen van de Heere. In dat gezicht nam de Heere hem Zelf mee, en hij werd als het ware een onderdeel van hetgeen de Heere hem wilde tonen. De Heere nam hem mee naar de tempel in de stad Jeruzalem. Hij liep met de Heere over het voorhof, langs het brandofferaltaar, en vervolgens passeerden zij de koperen zee, dat enorme koperen wasvat. Toen kwamen zij bij het heiligdom, bij een grote deur die gesloten was. En toen wees de Heere Ezechiël op de dorpel van die deur.

Ezechiël moest heel goed kijken. En hij zag dat er over de dorpel een klein sliertje water kwam. Meer was het niet. Het stroomde zo langs het koperen wasvat, aan de rechterkant van het brandofferaltaar, precies waar de geul gegraven was waarin het bloed der verzoening opgevangen werd. En door dat bloed stroomde dat water. Toen zag Ezechiël het opeens niet meer. Het stopte bij de muur. Maar de Heere nam Ezechiël bij de hand, en zij gingen verder, weer naar buiten, tot aan de andere kant van de muur. Tot verwondering van Ezechiël zag hij dat dat kleine stroompje uit die muur weer verder stroomde. En hij zag dat het stroompje breder werd.

Hij heeft het niet alleen gezien, maar ook ervaren. Want wat deed de Heere met Ezechiël? Hij zei: kom eens met Mij mee. En toen moest Ezechiël samen met de Heere zo'n vijfhonderd meter over het land langs dat stroompje lopen. En toen ze zo ver gelopen hadden, zei de Heere: loop nu eens het water in, Ezechiël. En dat deed hij. Toen bemerkte hij inderdaad dat dat stroompje, wat eerst maar een heel klein sliertje was, zo breed en zo diep geworden was, dat het water tot zijn enkels kwam. Toen moest hij het water weer uit. Daarna leidde de Heere hem opnieuw ongeveer vijfhonderd meter langs de oever van dat beekje, en toen mocht hij er nog een keer in. En toen bemerkte hij opnieuw: het water is nog breder en nog dieper geworden, want het komt nu tot mijn knieën. En daar bleef het niet bij. Nog een keer moest hij over het land vijfhonderd meter met de Heere lopen. Toen mocht hij nog een keer dat water in. En tot zijn verwondering kwam het water toen tot zijn middel. Zo diep was het al geworden. En toen deed de Heere het nog een keer. Weer vijfhonderd meter over het land. En toen mocht hij dat water weer in. Toen kon hij niet meer staan. Hij moest zelfs zwemmen. Zo breed en zo diep was dat water geworden, dat kleine stroompje uit het binnenste heiligdom.

Waarom is dat gezicht nu zo troostvol, gemeente? Dan hoor ik tegen de achtergrond van dat gezicht de Heere Jezus op het Loofhuttenfeest uitroepen, op de laatste dag van het feest: *Zo iemand dorst, die kome tot Mij en drinke. Die in Mij gelooft, gelijkerwijs de Schrift zegt, stromen des levenden waters zullen uit zijn buik vloeien.* En dan volgt er: *En dit zeide Hij van den Geest,*

Denwelken ontvangen zouden, die in Hem geloven; want de Heilige Geest was nog niet, overmits Jezus nog niet verheerlijkt was.

Hoe duidelijk spreekt dat water uit het heiligdom, dat steeds breder en dieper werd, van de Heilige Geest en van Zijn wonderlijke werken. En die gedachte komen we nu ook tegen in onze tekst: Psalm 46, vers 5 en 6. Eigenlijk vormen deze woorden, midden in de psalm, een lofzang op het werk van de Heilige Geest. Daarom hebben we boven de prediking als thema gezet: **Een lofzang over het werk van de Heilige Geest.**

Komt u vanmiddag een beetje meezingen? Want daar gaat het toch om, gemeente. Niet om zomaar een preek aan te horen en straks naar huis te gaan en te zeggen: wat zaten er prachtige gedachten in die psalm. Nee, nee, of u een beetje mee mag zingen. Dat de beekjes der rivier hier in deze Jeruzalemkerk gaan stromen, en dat ze stilhouden bij uw hart, en dat uw ziel vanmiddag een gewaterde hof zou mogen worden. Daarvoor is Pinksteren toch geworden.

Het thema is dus: **Een lofzang over het werk van de Heilige Geest.**

1. Ten eerste: de plaats waar Hij werkt. Dat is de stad Gods, waar het heiligdom van de woningen des Allerhoogsten te vinden is.
2. Ten tweede: de wijze waarop Hij werkt. Dan komen we bij die wonderlijke uitdrukking: *De beekjes der rivier zullen verblijden de stad Gods.*
3. En ten derde: de tijd waarin Hij werkt. Dat vinden we in vers 6: *God is in het midden van haar, zij zal niet wankelen; God zal haar helpen in het aanbreken des morgens.*

Punt 1: De plaats waar Hij werkt

Al wordt in Psalm 46 niet direct een aanleiding genoemd, bijvoorbeeld in een opschrift of in het eerste vers, toch gaan de meeste verklaarders ervan uit dat deze psalm gedicht is toen de stad Jeruzalem belegerd werd door de Assyriërs. Wij kennen die geschiedenis wel. Koning Sanherib heeft een enorm groot leger, met honderdvijfentachtigduizend Assyrische soldaten, onder leiding van generaal Rabsaké, naar de stad Jeruzalem gezonden om die stad in te nemen en daarmee uiteindelijk het hele tweestammenrijk te veroveren. In die tijd regeerde koning Hizkia te Jeruzalem over het tweestammenrijk. Het was ook de tijd waarin de Heere de profeet Jesaja geroepen had en hem gezichten gegeven had, die hij vervolgens mocht overbrengen aan de inwoners van Jeruzalem en aan het tweestammenrijk. Als je de Bijbel goed bestudeert, kun je bemerken dat er tussen koning Hizkia en de profeet Jesaja een hechte band ontstaan is. Het zijn werkelijk geestelijke vrienden van elkaar geworden. En weet u wanneer zij dat in het bijzonder hebben ervaren? In de moeilijkste omstandigheden. Zoals ook op de achtergrond van onze tekst.

Die aanval van de Assyriërs was voor de stad Jeruzalem alsof er een geweldige storm was opgestoken. Alsof er geweldige golven op de stad Jeruzalem afkwamen en haar dreigden te verwoesten. Maar hoe die Assyriërs ook tekeergingen, hoe Rabsaké ook schold en spotte, Jeruzalem zou niet vergaan. Koning Hizkia zou niet vergaan. De profeet Jesaja zou niet omkomen. En niet één inwoner van de stad Jeruzalem zou door de Assyriërs worden gedood. Waarom niet? Hoor het de dichter getuigen in Psalm 46, vers 6: *God is in het midden van haar.* Ja, God was in de stad Jeruzalem. Daar was Zijn huis. Daar stonden de woningen des Allerhoogsten. Daar op dat tempelplein stond het brandofferaltaar. En in het heilige der heiligen stond de ark, met de heilige wolk daarboven, als symbool van Gods aanwezigheid. De plaats vanwaar Hij zou spreken tot het volk op grond van het bloed der verzoening.

We kunnen daarom wel begrijpen dat de dichter de stad Jeruzalem de stad Gods noemt. Maar we gaan dieper graven in onze tekst vanmiddag, gemeente. Want de uitdrukking *de stad Gods* heeft in het Woord van God een veel diepere betekenis. Daarmee wordt niet alleen dat letterlijke Jeruzalem bedoeld, dat ook heden ten dage nog bestaat in het land Israël. De stad Gods is ook een aanduiding voor het geestelijke Jeruzalem dat hier op aarde is. De stad Gods is ook een aanduiding voor de Kerk op aarde. En is dat niet de plaats waar de Heere in het bijzonder werkt met Zijn Woord door de Pinkstergeest? Paulus spreekt in het Nieuwe Testament over de Kerk als *de stad des levenden Gods*. Hij zag de Kerk des Heeren als een stad die fundamenten heeft, *welker Kunstenaar en Bouwmeester God is*. En dergelijke klanken komen wij ook al tegen in het Oude Testament, bijvoorbeeld bij de profeet Jesaja, die zegt in hoofdstuk 26, vers 1: *Te dien dage zal dit lied gezongen worden in het land van Juda: Wij hebben een sterke stad; God stelt heil tot muren en voorschansen*. En onze kanttekenaren verklaren terecht bij die uitdrukking *sterke stad*: dat is nu de Kerk des Heeren, de gemeente Gods op aarde.

Ja, Gods Woord is er duidelijk over, gemeente, dat de stad Gods de Kerk van God is. En er is geen stad in het Woord van God te vinden, behalve Jeruzalem, die zo symbool staat voor de Kerk des Heeren op aarde. Het is de stad die uit de hemel komt. Het is de stad die haar oorsprong boven bij God heeft. Het is inderdaad de stad van de levende God. En Johannes heeft het zien gebeuren op het eiland Patmos: *En ik, Johannes, zag de heilige stad, het nieuwe Jeruzalem, nederdalende van God uit den hemel, toebereid als een bruid, die voor haar man versierd is*. Kijk gemeente, dat is nu de plaats waar de Heilige Geest in het bijzonder werkt. God heeft Zijn gemeente, Zijn Kerk, geplant op aarde als een stad Gods. En in die stad is de Geest uitgestort, Die uitgaat van de Vader en uitgaat van de Zoon, Die beiden in het hemelse heiligdom hierboven zijn. En daar werkt Hij, in die stad Gods.

En dan staat er in de Hebreeuwse grondtekst: de stad van Elohim. Dus de Naam God staat daar in het meervoud. Het is niet de stad van EL, maar van Elohim, van de drie-enige God. Het is de stad van de Vader, het is de stad van de Zoon, maar ook de stad van de Heilige Geest. Tegen die diepe geestelijke achtergrond is het zo begrijpelijk dat de drie-enige God juist de stad Jeruzalem heeft uitgekozen om op de Pinksterdag daar Zijn Geest uit te storten. Toen de dag van het Pinksterfeest vervuld was. Als een symbool dat de Geest uitgestort is in de Kerk, in het geestelijke Jeruzalem op de ganse aarde.

En daar werkt de Geest ook vandaag nog. De stad Gods, zo is dat wel eens onder woorden gebracht, is als het ware de werkvloer van de Heilige Geest. Juist daar doet Hij Zijn zaligmakend werk in harten van zondaren. En als Hij daar Zijn werk doet en intrek genomen heeft in het hart van een mensenkind dat wedergeboren is, dan blijft Hij daar ook tot in der eeuwigheid. Wat een wonder van genade dat er een stad Gods is. Dat er een plaats is op aarde waar de Heilige Geest in het bijzonder werkt. Maar waar komt het nu op aan, gemeente? Dat wij in die stad Gods, door God geplant op aarde, een geestelijk inwoner mogen zijn of worden.

Want al zijn wij door geboorte binnen de Kerk des Heeren geboren en hebben wij daar een plaats gekregen te midden van de gemeente Gods, in die stad Gods ben je daarmee nog niet automatisch een geestelijk inwoner van die stad. En dat heeft de Heere Jezus Zelf toch heel duidelijk gezegd en gepredikt. Dan denk ik aan die overbekende woorden die Hij sprak tot Nicodémus: *Voorwaar, voorwaar zeg Ik u: tenzij dat iemand wederom geboren worde, hij kan het Koninkrijk Gods niet zien*. Dus zonder wedergeboorte kun je geen geestelijk inwoner van die stad Gods zijn. Maar als je wederom geboren wordt, ja, dan ben je een geestelijk inwoner.

Daarom kunnen wij zeggen dat daar waar God Zijn stad geplant heeft, daar waar ware gelovigen te vinden zijn, die wedergeboren zijn tot een levende hoop, dat daar een gemengd gezelschap aanwezig is. Zien we dat trouwens op de Pinksterdag ook niet in de stad Jeruzalem? Ook daar kom je die twee soorten mensen tegen: geestelijke inwoners en uitwendige inwoners of gasten.

Want kijk eens in die opperzaal. Daar zitten honderdtwintig geestelijke inwoners bij elkaar, werkzaam met de belofte dat God Zijn Geest zal uitstorten. *Niet lang na deze dagen*. Eendrachtig waren zij bijeen, volhardende in het gebed, uitziende naar de uitstorting van de Heilige Geest. Maar kijk dan ook eens wie er allemaal in die straten van Jeruzalem lopen. Kijk eens wie er allemaal op het tempelplein samengekomen zijn. Joden en Jodengenoten. Mensen die uitwendig hun plichten willen nakomen. Daarom zijn ze op het grote Pinksterfeest gekomen. Ze hadden genoeg aan de vorm, zonder geestelijk leven. Mensen die dachten dat zij door het houden van de wetten van Mozes wel rechtvaardig voor God konden zijn.

O ja, voor velen van die wettische en onbekeerde mensen is die dag een onvergetelijke dag geworden. Door de prediking van Petrus werden er drieduizend bekeerd door God en tot God. Zij kwamen tot het geloof in de Heere Jezus Christus. En het is niet bij die drieduizend gebleven. We hebben het toch samen gelezen aan het einde van Handelingen 2. Zat u ook mee te bidden, toen we dat samen lazen? *En de Heere deed dagelijks tot de Gemeente, die zalig werden*. O God, doe het nog, ook vandaag. Het is toch diezelfde God? Hij kan het, want het Woord bewijst het. Dagelijks kwamen er geestelijke inwoners bij in de stad Gods. Ze werden vermenigvuldigd.

Maar wat kwam er na de uitstorting van de Heilige Geest ook openbaar in de stad Gods? Ja, heel veel geestelijke inwoners waren erbij gekomen door de kracht van de Pinkstergeest, maar er waren ook nog zovelen die wettisch bleven, die onbekeerd bleven. Joden en Jodengenoten. En als daar de christelijke gemeente in Jeruzalem begint te groeien, dan komt er nog een soort onbekeerde inwoner openbaar in de stad Gods: de schijngeelovige. Denk maar aan Ananias en Safira.

Daarom: er is een gemengd gezelschap daar in die stad Gods. Naast de ware kinderen van God zijn er ook de onbekeerden. Mag ik dan vanmiddag eens aan u en jou vragen: wat voor inwoner bent u van de stad Gods? Mag je door genade zo'n geestelijke inwoner zijn? Of ben je niet meer dan een uitwendige bijwoner, zonder genade? Of misschien meen je wel een geestelijke inwoner te zijn, maar ben je het ten diepste niet?

Weet u wat zo nodig is? Dat die Pinkstergeest komt. Dat Hij werkt. Dat Hij doorwerkt, ook in ons midden. Want nog niet iedereen hier is een geestelijke inwoner van die stad Gods. Nog steeds zijn er hier die net zo onbekeerd zijn als vorige week zondag. Hoe durf je het uit te houden? Laat het een wonder zijn dat je nog leeft en onder de bediening van het Evangelie bent.

En nog steeds is het gevaar aanwezig dat binnen de stad Gods mensenkinderen zichzelf kunnen bedriegen. Maar hoe is het met u, kind van God in ons midden, die door genade een geestelijke inwoner van de stad Gods geworden bent? Floreert uw geestelijk leven? Bruist het vanbinnen van de werkingen van de Heilige Geest? Of is er misschien stilte gekomen? Is er misschien verachtering in de genade gekomen? Is het ergens blijven hangen in het geestelijke leven? Of verkeert u misschien vanmiddag in de strijd, in de aanvechtingen? Zijn er weer van die dagen van duisternis aangebroken? Is er misschien meer droefheid dan blijdschap?

O, er kunnen zoveel redenen zijn om des te meer te bidden om de krachtige werking van de uitgestorte Pinkstergeest, juist nu. Wat is het nodig dat Hij komt, gelijk de beekjes der rivier, om de stad Gods te verblijden.

Punt 2: De wijze waarop Hij werkt

En dat brengt ons bij onze tweede gedachte. Ja, in Psalm 46 vinden wij inderdaad een lofzang op het werk van de Heilige Geest. En de werken van de Heilige Geest zijn inderdaad hele wonderlijke werken. Met beeldende taal mag de dichter het ons voorhouden: *De beekjes der rivier zullen verblijden de stad Gods*. Ja, wat wordt met dit beeld opgeroepen? Nu is het maar even heel algemeen: er is een hele grote, bruisende rivier, die vol water is. En uit die grote hoofdrivier vertakken zich allemaal beekjes om het water op verschillende plaatsen te brengen.

Dit beeld kenden de Israëlieten wel. Want daar, hoog in het noorden van het land Israël, ontsprong de Jordaan in het Hermongebergte. En het water stroomde van het noorden naar het zuiden van het land Kanaän. Daarbij passeerde de rivier allereerst het meer van Galilea, om uiteindelijk door te stromen naar de Dode Zee. En als je dan een kaartje van het land Israël erbij zou pakken en je zou die Jordaan volgen van het noorden naar het zuiden, dan zul je zien dat er allerlei aftakkingen zijn die in de Jordaan uitstromen. Twee hele bekende beken in de Bijbel zijn bijvoorbeeld de beek Jabbok, waar Jakob worstelde met God, waar hij de plaats de naam Pniël gaf, of de beek Krith, waar Elía door raven gevoed werd en drinken kon uit de beek. Dat is het beeld achter de uitdrukking *de beekjes der rivier*.

Maar hoe moet ik het dan zien, dat de beekjes der rivier de stad Gods verblijden? Stroomt de Jordaan dan ook door de stad Jeruzalem? Nee, absoluut niet. Door de stad Jeruzalem stroomt geen brede rivier. Waar moeten we dan aan denken? Welnu, gemeente, al was er geen rivier in de stad Gods zoals de Jordaan, aan de zuidoostkant van de stad lag een fontein die gedurig vers water deed opborrelen uit de diepte. Die fontein droeg de naam Siloam. Het was één van de hoofdbronnen voor de watervoorziening van Jeruzalem. Vanuit die fontein liep een open kanaal naar het zuiden van de stad, en daar vinden we de vijver van Siloam. Daarnaast zijn er uit die hoofdbron, uit die fontein, ook allerlei andere leidingen gelegd in de stad Jeruzalem, zodat alle plaatsen in de stad van water voorzien konden worden. En al die aftakkingen uit die bron hebben zelfs in de Bijbel een naam gekregen. We kunnen dat vinden in Jesaja 8, vers 6. Al die aftakkingen uit de bron Siloam worden daar *de wateren van Siloah* genoemd.

Dat is ook een letterlijk beeld dat achter onze tekst zit. Vanuit die bron Siloam zijn er nu allerlei aftakkingen, die op alle plaatsen in de stad water brengen, zodat de beekjes der rivier - het is natuurlijk poëtische taal - de stad Gods verblijden. En dat is nu een prachtig beeld van de werkingen van de Heilige Geest, waarvan het Woord van God zegt: *Want Ik zal water gieten op den dorstige, en stromen op het droge; Ik zal Mijn Geest op uw zaad gieten, en Mijn zegen op uw nakomelingen*.

Is het voor u en jou nog een vraag waar dan die Bron is? Wat bedoeld wordt met die bruisende rivier, met die fontein waar al dat water uit opwelt? Is het niet Christus, de Bloedfontein? Is het niet Christus, de Fontein des levens, waaruit de Heilige Geest genade voor genade haalt om ze te schenken aan de geestelijke inwoners van de stad Gods? Al het leven, al de genade, alle weldaden die een kind van God mag ontvangen, vloeien voort uit de Bron, de Rivier, Christus. Elk sprankje geestelijk leven komt uit de Heere Jezus voort. En het is de Heilige Geest, de Geest van Christus, Die tegelijkertijd de levendmakende Geest is, Die geestelijk dode zondaren het leven uit Christus schenkt.

Is het op de Pinksterdag niet gebleken, gemeente? O, wat is de Geest daar gekomen met de beekjes uit de rivier. Wat een verkwikkend, verblijdend water heeft het toen geestelijk gestroomd door de stad Gods, toen Petrus die verslagen zondaren mocht toeroepen: *Bekeert u, en een*

iegelijk van u worde gedoopt in den Naam van Jezus Christus, tot vergeving der zonden; en gij zult de gave des Heiligen Geestes ontvangen.

O jawel, daar moest de Heilige Geest eerst plaats voor maken. Dat doet Hij altijd, voordat Hij komt met de beekjes der rivier om de stad Gods te verblijden. De Heilige Geest heeft ook beekjes tot Zijn beschikking die geen blijdschap geven, maar die een mensenkind bedroefd maken, bedroefd vanwege de zonde. En dat gebeurde toch ook in de stad Jeruzalem? *Zo wete dan zekerlijk het ganse huis Israëls, dat God Hem tot een Heere en Christus gemaakt heeft, namelijk dezen Jezus, Dien gij gekruist hebt.* Toen dat naar binnen sloeg, werden zij echt verslagen en verbroken van hart. En uit de diepte van hun ellende riepen zij: *Wat zullen wij doen, mannen broeders?*

Ja, en toen kwam de Geest met die verkwikkende beekjes van de rivier. Daar werd Christus gepredikt in Zijn vernedering en in Zijn verhoging. Daar werd Christus gepredikt tot bekering van zonde. Daar werd Christus gepredikt tot vergeving der zonden. En die beekjes der rivier, die toen in die harten stroomden, gemeente, hadden zóveel kracht, dat drieduizend zondaren het Woord des Heeren gaarne aannamen. Ja, daar vervulde de Heilige Geest de belofte van het genadeverbond: *Maar zovelen Hem aangenomen hebben, dien heeft Hij macht gegeven kinderen Gods te worden, namelijk die in Zijn Naam geloven.* O, wat een grote genade is dat geweest. Wat werd toen de stad Gods verblijd door de beekjes der rivier, door de rijke, krachtige werkingen van de uitgestorte Pinkstergeest.

Zeg, gelooft u dat Hij dat nog doet? Gelooft u dat? Mag je het weten uit je eigen leven? Nog laat Hij Zijn Woord preken, en nog komt de Heilige Geest als de beekjes der rivier onder de prediking tot mensenkinderen om ze te verkwikken met de genade die te vinden is in Christus Jezus.

Weet u wat we samen gaan doen? We gaan samen een wandelingetje maken. Gaat u mee door de stad Gods? Dan gaan we vanmiddag toch eens een paar bezoekjes brengen bij geestelijke inwoners. Misschien weet u zelf wel vanmiddag: dat zou rijk zijn. Dan ga je straks verblijd naar huis als de Geest met die beekjes der rivier bij je hart komt.

Ja dominee, hoe wilt u dat dan gaan doen zonder in het gevaar van inlegkunde te komen? Wel, ik luister maar naar mijn Zender. Meer doe ik niet. En mijn Zender is de Heere Jezus Christus. En Die heeft Zelf een profiel gegeven van de inwoners van de stad Gods, van het Koninkrijk Gods. U kunt het vinden in Mattheüs 5, in de overbekende zaligsprekingen. Dat zijn allemaal burgers van de stad Gods. Die beschrijft de Heere Jezus Zelf. Dan ga ik maar mijn Meester volgen, en dan ga ik maar luisteren hoe Hij verschillende inwoners van die stad beschrijft, maar ook hoe zij verkwikt worden door de beekjes der rivier.

De eerste inwoner die de Heere Jezus noemt in Mattheüs 5, die geeft Hij de naam: armen van geest. Weet je wat dat is? Dat is een inwoner in de stad Gods die God kwijt is, die niets meer heeft, die niets meer kan, die niets meer weet. Een arme zondaar, die het geleerd heeft totaal afhankelijk te zijn van de Heere, van een Ander. Het is een arme bedelaar aan de troon van Gods genade.

En kijk, daar stroomt het beekje van de rivier van de Heilige Geest naar zo'n arme bedelaar toe, om zo'n bedelaar te verkwikken en het Woord te laten spreken. Want de Heilige Geest maakt altijd gebruik van het Woord van God. En wat laat Hij dan horen, arme zondaar? Ik weet uw armoede, er is wetenschap in de hemel over uw armoede, toch zijt gij rijk. En nu kom Ik u verklaren hoe dat kan. Al voel je je arm, je kunt rijk worden. Ja, je bent rijk, want Ik kom je wijzen op de genade van de Heere Jezus Christus, *Die om uwentwil is arm geworden, daar Hij rijk was, opdat gij door Zijn armoede zoudt rijk worden.* Al voel je je arm, al heb je niets in jezelf, je hebt toch een plaatsje gekregen in de stad van God. En daarom is het Koninkrijk der hemelen voor u.

Nog een inwoner. De Heere Jezus heeft hem een treurende genoemd. Dat is een zondaar die de droefheid naar God kent, die een onberouwelijke bekering tot zaligheid werkt. Dat is een zondaar die de Heere zo hartelijk heeft liefgekrege en die ontdekt heeft: nu heb ik met mijn zonde mijn God onteerd. En dat maakt hem zo verdrietig, zo bedroefd. Wat heeft een bedroefde zondaar nodig, gemeente? Heel eenvoudig: troost. En is het geen wonder dat die troost er is en dat die troost te vinden is in de beekjes der rivier? Dat is de werking van de Heilige Geest, Die met het Woord komt. In die beekjes der rivier neemt de Heilige Geest de beloften mee die zo gepast zijn voor een ongetrooste zondaar. Dan laat de Heilige Geest je horen, als Hij komt met die beekjes der rivier: *Ik, Ik ben het, Die u troost.* Ja, daar gaat Hij je toeroepen, en daar gaat Hij Zijn knechten voor gebruiken: *Troost, troost Mijn volk, zal ulieder God zeggen. Spreekt naar het hart van Jeruzalem, en roept haar toe, dat haar strijd vervuld is, dat haar ongerechtigheid verzoend is, dat zij van de hand des HEEREN dubbel ontvangen heeft voor al haar zonden.*

De Heere Jezus heeft nog een inwoner genoemd van de stad Gods: een zachtmoedige. Dat is een inwoner in de stad Gods die een zacht hart gekregen heeft. Dat is een hart dat gewillig gemaakt is. Dat is een hart dat leert buigen voor God. Dat is een hart dat het eens wordt met God. En dat niet met tegenzin, maar met liefde, omdat die liefde uitgestort is in dat zachtmoedige hart. Maar die zachtmoedigen in die stad Gods kennen ook momenten in hun leven dat zij helemaal die zachtmoedigheid niet bespeuren in hun hart. Als de Heere bijvoorbeeld een weg met hen gaat die zij helemaal niet willen, die tegen hun vlees ingaat of verkeerd valt in hun vlees. O, wat een strijd kan dat geven. Maar zie, daar komt de Heilige Geest met Zijn Woord. Dan komt Hij met de beekjes der rivier en geeft oren om te luisteren naar de stem van Christus, Die het in je hart zegt: *Neemt Mijn juk op u, en leert van Mij, dat Ik zachtmoedig ben en nederig van hart; en gij zult rust vinden voor uw zielen.*

Ik ga natuurlijk niet alle zaligsprekingen langs, dan wordt het wel heel lang. Maar ik wil nog twee inwoners van de stad noemen. Ik hoop dat ze aanwezig zijn vanmiddag. Weet u wie er ook in die stad wonen? Mensen die honger hebben en dorst. Weet je waarnaar? Naar gerechtigheid. Dat zijn mensen die in hun eigen leven ongerechtigheid ontdekt hebben en daarmee strafwaardig geworden zijn. Het zijn ook mensen die hebben geleerd te sterven aan hun eigen gerechtigheden. Zij kunnen voor God niet bestaan. En toen hadden ze niets meer. Toen dachten zij dat het verloren was, dat het nooit meer goed kon komen. Maar toen kwamen daar de beekjes der rivier. En in die beekjes der rivier ging de Heilige Geest die hongerige en dorstige mensen wijzen op Christus, de Gerechtigheid. Dat deed hen vluchten tot Jezus. Dat deed hen bedelen: ontferm U mijner. Toen kwam de Geest met de wateren des levens. En in die wateren des levens lag een rode gloed van het bloed van Christus. Want de Heere Jezus kan alleen maar de gerechtigheid voor een arme zondaar zijn, omdat Hij Zijn bloed gegeven heeft aan het kruis.

Dan komt de Geest, en Die laat de stem van de Heere horen in je hart, uit het Woord. En wat zegt de stem van God tegen zo'n vuile zondaar? *Doe die vuile klederen van hem weg. Zie, Ik heb uw ongerechtigheid van u weggenomen, en Ik zal u wisselklederen aandoen.* Dan wordt het hart vervuld met blijdschap vanwege de beekjes der rivier. Dan stroomt het in het hart, en begint die inwoner te zingen: *Ik ben zeer vrolijk in den HEERE, mijn ziel verheugt zich in mijn God; want Hij heeft mij bekleed met de klederen des heils, den mantel der gerechtigheid heeft Hij mij omgedaan.*

O gemeente, dan ga je zoveel troost ervaren in de beekjes der rivier, in het Woord van God, in de beloften van God, in de vervulling van God. En als de Heere je gaat bekleden met de klederen van Zijn gerechtigheid, dan ligt er niets meer tussen God en je hart. Dan zal de Heere je gaan aannemen tot Zijn kind. Dan zul je bemerken dat Hij werkelijk verzoend is in het bloed van Christus. Wat een beekjes der rivier is dat, als die gaan stromen in je ziel. Ja, dan komt de Geest

Zelf in je hart, en Die laat je het grote geheim ervaren wat het is om nu aangenomen te zijn als een kind van God. En waar je het zelf misschien niet durft te zeggen, gaat de Heilige Geest, terwijl de beekjes der rivier in je hart terechtkomen, als het ware Zelf je het voorzeggen: *Abba, Vader*. Wat een heerlijkheid, hè, die beekjes der rivier. Mag je eruit drinken?

Laten we nog een bezoekje brengen. Een reine van hart, die noemt de Heere Jezus ook. Die zit hier ook, in die stad Gods. Dat is iemand die gereinigd is door het bloed van Christus, maar steeds weer gereinigd moet worden vanwege de overgebleven zonden. Dat is een mens met een oprecht hart, maar die ook nog zoveel onreinheid ontdekt in zijn hart. En als hij dan in het Woord van God leest dat hij zonder heiligmaking God niet kan zien, en hij ziet zoveel onheiligs in zijn leven, zoveel onreins, dan word je opnieuw bedroefd. Maar de beekjes der rivier zullen komen, en die zullen toch laten weten dat zij rein zijn voor God. Want de Heere ziet Zijn eigen werk in het hart van al die geestelijke inwoners. En daarom vertroost Hij Zijn Kerk: *Zij zullen God zien*. Wat een wonder als je zo een inwoner mag zijn van de stad Gods.

Zijn er die verblijd werden? Zitten er hier die nu mogen drinken uit die rivier, uit die beekjes? Gaat deze middag uw ziel verkwikken? Dan maakt de Heere het waar wat we samen gaan zingen:

*Want hij zal zijn gelijk een frisse boom,
In vette grond gepland bij ene stroom,
Die op zijn tijd met vruchten is beladen,
En sierlijk pronkt met onverwelkte bladen.
Hij groeit zelfs op in rampen en tegenspoed;
Het gaat hem wel, 't gelukt hem, wat hij doet.*

Punt 3: De tijd waarin Hij werkt

Gemeente, luister eens: is er nu een grotere zegen denkbaar dan te mogen ervaren: *God is in het midden van haar*? De drie-enige God is in het midden van haar. Dat woordje *midden* is ook weer zo'n prachtig woord. Het is afgeleid van een Hebreeuws werkwoord dat betekent: naderen, heel dichtbij komen. Het is alsof ik David hoor zingen in Psalm 145: *Hij is nabij de ziel die tot Hem zucht; Hij troost het hart dat schreiend tot Hem vlucht*.

In het midden, ja, dat betekent ook letterlijk: in het hart zijn. Hier, vanbinnen, in je ziel zijn. Wat een rijkdom om ook heel persoonlijk te mogen weten: God, Vader, Zoon en Heilige Geest in het midden van mij. Ja, dan kan er natuurlijk niets meer gebeuren? Dan zul je toch nooit kunnen omkomen, als God in je is? Dat is de rijkdom van Pinksteren. En zo zal het blijven tot aan het aanbreken van de morgenstond.

Dan komen we bij een bepaalde manier van uitdrukken in de Hebreeuwse taal, die we wel vaker tegenkomen, juist ook in gedichten, in poëtische gedeelten. Dan wordt er een woord gebruikt, een deel van het geheel. Als hier dan *morgenstond* wordt gebruikt, betekent dat niet alleen dat de morgenstond komt, maar dat houdt meteen de dag in die daarop volgt: het begin van de nieuwe dag. De morgenstond is in de Bijbel ook regelmatig een uitdrukking voor de dag van de verlossing. Als de morgenstond gaat aanbreken, dan wil dat onderstrepen: wat de Heere begonnen is, zal Hij voleindigen tot op de dag van Christus. Alleen, aan de morgenstond in het rijk van de natuur en in het rijk van de schepping gaat altijd een nacht vooraf. En dat was het voor Hizkia en voor Jesaja en voor de inwoners van Jeruzalem, als het gaat om de achtergrond van deze psalm, ook. Wat een

donkere nacht, zeg, toen die Rabsaké daar stond te spotten en te dreigen en het volk angst aan te jagen. Wat ging die tekeer. Wat een donkere nacht.

Maar God was in het midden van Jeruzalem, en Jeruzalem zou niet wankelen. De morgenstond van de verlossing zou aanbreken. In welke weg? In de weg van het gebed. Want we kennen toch de geschiedenis hoe Hizkia met al die boze brieven van Rabsaké in de tempel terechtkwam, om al die brieven voor de Heere neer te leggen, om alles te zeggen? Weet u nog van vorige week zondag? Hizkia mocht met vrijmoedigheid toegaan tot de troon der genade, *opdat hij barmhartigheid zou mogen verkrijgen, en genade vinden, om geholpen te worden ter bekwamer tijd.*

En heeft de Heere het niet waargemaakt? Kijk maar wat er staat in vers 2: *God is ons een Toevlucht en Sterkte; Hij is krachtelijk bevonden een Hulp in benauwdheden.* En de morgenstond brak aan. De Heere deed grote wonderen in de stad Jeruzalem. Er staat in Jesaja 37, vers 36: *Toen voer de Engel des HEEREN uit, en sloeg in het leger van Assyrië honderd vijf en tachtig duizend; en toen zij zich des morgens vroeg opmaakten, ziet, zo waren zij allen dode lichamen.*

Daar hebt u het aanbreken van de morgenstond. Zo zal de Heere door Zijn Geest Zijn Kerk, de stad Gods op aarde, niet begeven en niet verlaten. Hij zal in het midden blijven. Wat voor geestelijke nachten er ook komen, welke stormen er ook op de Kerk af kunnen komen, toch zal de Heere zorgen dat de stad Gods niet zal wankelen, want *God is in het midden van haar.* Al breken de nachten van zonde en schuld aan, al breken er nachten van aanvechting en strijd aan, van dwalingen en afdwalingen, van tegenspoed en smart, en toch, en toch: Gods stad zal niet wankelen. Gelukkig niet. Gelukkig niet. Tot het aanbreken van de morgenstond, tot de dag van de verlossing. Dan moeten de inwoners van de stad zo dikwijls hier op aarde zeggen: de morgenstond is nog niet gekomen, en toch is het nacht. Maar op de bodem van het hart blijft de lofzang klinken:

*Ik blijf den HEERE verwachten;
Mijn ziel wacht ongestoord;
Ik hoop in al mijn klachten
Op Zijn onfeilbaar Woord.
Mijn ziel, vol angst en zorgen,
Wacht sterker op den HEER,
Dan wachters op den morgen;
Den morgen, ach, wanneer?*

Hij zal komen. De Heere is geen land van uiterste duisternis. Er zal verlossing komen. Zijn goedheid is zeer groot. En al is de verlossing hier nog aanvankelijk, straks breekt de eeuwige morgenstond aan, waar nooit geen nacht meer op volgen zal. Johannes heeft het geschreven in het boek Openbaring: *En aldaar zal geen nacht zijn.* Dan zal de dag van de eeuwige verlossing er zijn. Dan zal de stad Gods, die echt totaal zuiver is, zonder enige dissonant, zonder enig sprankje onheiligheid of onreinheid, voor eeuwig uit de hemel dalen op die nieuwe aarde, waarop alleen gerechtigheid zal wonen. En daar, in die stad Gods, met open poorten naar de hemel, waar de drie-enige God gezien en genoten zal worden, waar God alles zal zijn en in allen, daar blijft straks een grote lofzang over, wat hier in de stad Gods al heel gebrekkig wordt geleerd, maar straks zonder enige dissonant zal klinken:

Drie-enige God, lieve Vader, lieve Heere Jezus, lieve Heilige Geest, U alleen zij al de eer.

Amen.